

Harry Potter en de dugpa

– John Algeo

De Harry Potter-cyclus bereikt zijn hoogtepunt en conclusie in het laatste deel van de reeks: *Harry Potter en de relieken van de dood*. In alle zeven boeken zijn de twee hoofdfiguren Harry Potter, de-jongen-die-leefde, en heer Voldemort, hij-die-niet-genoemd-mag-worden. Harry is natuurlijk de focus en de titelfiguur in alle boeken. Maar ofschoon Voldemort niet in ieder deel voorkomt, is hij toch een schaduw aanwezigheid die Harry achtervolgt door het hele verhaal heen. Deze twee centrale figuren lijken beide sterk op elkaar en zijn tegelijkertijd heel verschillend, net zoals wij en onze schaduw zowel op elkaar lijken als verschillen.

Dr. John Algeo is Internationaal vice-voorzitter van de TS en emeritus hoogleraar aan de Universiteit van Georgia, VS. Hij heeft veel academische onderscheidingen ontvangen.

In zijn Tom Marvolo Raadsel persona geeft Voldemort commentaar op hun overeenkomsten: ‘er bestaan vreemde overeenkomsten tussen ons, Harry Potter... beiden halfbloeden, wezen, opgevoed door dreuzels. Waarschijnlijk zijn wij de enige twee Sisselsprekers die op Zwijnstein terecht gekomen zijn sinds de grote Zwadderich zelf. Wij lijken zelfs ietwat op elkaar.’ (*Geheime Kamer*, hoofdstuk 17)

Hun overeenkomsten zijn meer dan oppervlakkig. Ieder heeft iets van de ander in zich. Harry en Voldemort zijn onderling verbonden. Harry heeft Voldemorts vermogen slangentaal te verstaan en met slangen te spreken (zij zijn beiden Sisselsprekers). Dat gezamenlijke vermogen komt doordat Harry iets van Voldemort in zich heeft. De grote en goede tovenaars Perkamentus vertelt Harry ‘Tenzij ik mij erg vergis, heeft hij [Voldemort] iets van zijn eigen macht aan jou overgedragen die nacht dat hij jou dat litteken bezorgde. Niet iets wat hij van plan was, dat weet ik zeker.’ En Harry, overrompeld, antwoordt, ‘Voldemort stopte een beetje van zichzelf in mij?’ (*Geheime Kamer*, hoofdstuk 17). Dat ‘beetje’ Voldemort

is een fragment van zijn ziel, dat hij ongewild overbracht op Harry, waardoor hij van de jongen-die-leefde een levende horcrux maakte, of een reservoir voor een fragment van de ziel van een ander.

Aan de andere kant heeft Voldemort ook een beetje van Harry in zich. Wanneer Voldemort erin slaagt opnieuw belichaamd te worden, wordt zijn lichaam voor een deel gemaakt uit Harry's bloed. Dat bloed draagt de magische bescherming van de liefde in zich waarmee Harry's moeder hem doordrenkte toen zij zich opofferde om haar babyzoon te beschermen tegen aanvallen van de slechte tovenaars. Harry en Voldemort hebben dus allebei een essentieel deel van de ander in zichzelf: Harry een deel van Voldemorts ziel en Voldemort een deel van Harry's lichaam. Zelfs de toverstafjes van Harry en Voldemort zijn 'broers'. Beide toverstafjes werden gemaakt met hetzelfde magische kernbestanddeel: een staartveer van dezelfde feniks, de vogel van onsterfelijkheid genaamd Fawkes, het lievelingshuisdier van Perkamentus.

Niettemin is er, ook al bestaan er overeenkomsten, ook een kloof die de twee hoofdfiguren van elkaar scheidt. Harry's essentiële natuur is tegengesteld aan die van Voldemort. Voldemort is een dugpa. Maar wat is een dugpa?

In eerste instantie is de historische achtergrond van die term Tibetaans. De dugpa, (ook wel genoemd dad-dugpa, druk-pa en een aantal andere varianten) is een sekte van het Tibetaanse boeddhisme. Het is specifiek een subsekte van één van de vier hoofdsekten, de kagyü-pa (of 'mondelinge overbrenging sekte'). De andere drie zijn de nyingma (of 'aloude' sek-

te), de sakya (of 'grijze aarde' sekte), en geluk (of 'deugdzame weg' sekte, die de grootste is en de sekte waartoe de Dalai Lama behoort, ook bekend als 'gele hoed' lama's). De dugpa's worden geassocieerd met bepaalde tantrische seksuele praktijken en worden vaak de 'rode hoed' lama's genoemd.

Harry en Voldemort hebben dus allebei een essentieel deel van de ander in zichzelf: Harry een deel van Voldemorts ziel en Voldemort een deel van Harry's lichaam.

Misschien vanwege hun bepaalde tantrische associatie kregen de dugpa's een nogal slechte reputatie. Mevrouw Blavatsky heeft geen goed woord voor ze over en gebruikt de term niet alleen voor een religieuze sekte in Tibet maar in het algemeen voor boosaardige tovenaars. Zij zegt dat een dugpa 'een hoge adept in de zwarte kunst' is (*CW* 10:225), dat de term 'dugpa' 'een synoniem is geworden voor "tovenaar", "adept van zwarte toverkunst" en alles wat slecht is' (*Theosophical Glossary* 106), en dat dugpa's ook genoemd worden 'Broeders van de schaduw' (*Theosophical Glossary* 64). Zij waarschuwt ook (*CW* 9:260-1) discipelen in-spe dat de brede weg die leidt tot schitterende illusies 'alleen maar leidt tot dugpaschap, en zij [die deze weg volgen] zeker terecht zullen komen op die *Via Fatale* van het *Inferno*, boven de poort waarvan Dante de woorden las':

*Per me si va ne la citta dolente,
Per me si va ne l'eterno dolore,
Per me si va tra la perduta gente.*

Door mij komt u de verdrietige stad binnen,

Door mij verwerft u eeuwige smart,

Door mij treedt u binnen temidden van verloren zielen.

Dugpa's zijn dus 'verloren zielen'. Maar hoe kan een ziel 'verloren' gaan?

Welnu, in de theosofische traditie zijn alle mensen samengesteld van aard. Wij hebben zowel een persoonlijkheid als een individualiteit. Onze persoonlijkheid bestaat uit ons lichaam, onze vitaliteit, ons afgescheiden onderbewuste, onze emoties en ons hersen-denkvermogen, dat gevormd wordt en zich bezighoudt met de ervaringen die wij doorgemaakt hebben in dit leven. Onze persoonlijkheid duurt maar één leven. Onze individualiteit bestaat echter uit die aspecten van ons wezen die blijven bestaan van het ene leven naar het volgende, inclusief de goddelijke vonk in het hart van ons wezen, een collectief bovenbewustzijn en een intellectueel vermogen om te kijken in de aard van de dingen en om onderscheid te maken tussen opties en daaruit te kiezen. Onze individualiteit is onze permanente identiteit, het 'ons' dat reïncarneert in verscheidene persoonlijkheden.

De snaar die onder de hand van de Meester niet met alle andere in lieflijke harmonie kan trillen, knapt - en wordt weggegooid.

Wij zijn persoonlijk verschillend in elke incarnatie, maar individueel continu. De normale situatie is dat onze persoonlijkheid verbonden is aan onze individualiteit. Wanneer het lichaam sterft, wordt alles in de persoonlijkheid wat het bewaren waard is geabsorbeerd

in de individualiteit, en wat het bewaren niet waard is wordt gewoon weggegooid. Het blijft misschien enige tijd rondhangen in de psychische atmosfeer, maar uiteindelijk verdwijnt het, net zoals het lichaam rond hangt in de fysieke atmosfeer maar uiteindelijk verrot. Dat is de norm: wat goed is in ons overleeft; wat niet goed is, niet. Maar er zijn uitzonderingen.

De uitzonderingen zijn zeldzaam, toch komen ze voor. Een uitzondering is iemand die zo door en door en vastberaden slecht is in het leven dat de individualiteit, als het ware, besluit dat de verbinding niet werkt en deze dus verbreekt. Het resultaat is een persoonlijkheid die niet verbonden is met zijn oorspronkelijke individualiteit; de verbinding is 'verloren gegaan' en de losgemaakte persoonlijkheid is wat genoemd zou kunnen worden een 'verloren ziel'. Hij leeft nog enige tijd door in zijn fysiek lichaam, maar hij heeft geen toekomst. Zulke 'verloren zielen' zijn inderdaad heel zeldzaam omdat de meesten van ons, zelfs als wij af en toe heel stout zijn, niet echt vastberaden slecht zijn. Er is immense concentratie en vastbeslotenheid voor nodig om zo slecht te zijn dat een persoonlijkheid in de steek gelaten wordt door zijn individualiteit.

De uitzondering waarnaar hierboven prozaïsch verwezen wordt, wordt poëtisch beschreven door mevrouw Blavatsky in haar spirituele gids *De Stem van de Stilte*:

226. Leerlingen kunnen worden verleken met de snaren van de vina [een luitachtig instrument] waarin de ziel weerklinkt; de mensheid met haar klankbodem; de hand die haar bespeelt met de welluidende adem van de GROTE WERELDZIEL. De snaar die onder de hand van de Meester niet

met alle andere in lieflijke harmonie kan trillen, knapt – en wordt wegge- worpen. Zo gaat het ook met de collec- tieve denkvermogens van Lanoe-Shra- vaka's [discipelen op het Pad]. Deze moeten worden afgestemd op het den- ken van de Leraar, één met de Over- ziel – ofwel, zich ervan losrukken.

227. Dat doen de 'Broeders van de schaduw' – de moordenaars van hun Ziel, de vreselijke Dad-Dugpa bende.

Wat voor soort extreme slechtheid schept een dugpa, die zijn verbinding met de Overziel heeft verbroken en aldus zijn eigen ziel vermoordt? Het is een intense en totale concentratie op zichzelf. Het is een visie op alle andere wezens als alleen maar gereedschap om zijn eigen begeerten te bevredigen. Het is volkomen en onverzacht egoïs- me. Nu zijn wij allemaal egoïstisch tot op zekere hoogte. Dat is tenslotte de menselijke aard en dit heeft evolution- aire overlevingswaarde. Maar alle normale mensen zijn een mengsel van zelfzucht en altruïsme, of bezorgdheid voor anderen. Altruïsme is net zozeer een deel van de normale menselijke psychologie als zelfzucht dat is. Recen- te verhalen uit de oorlog in Irak staan vol voorbeelden van zowel de zelfzuch- tige uitbuiting van anderen als ook van heroïsche en zelfloze acties om ande- ren te dienen.

De meesten van ons zijn gemengde wezens. Iemand die geen zelfzucht kent is geen mens maar een heilige. Aan de andere kant is iemand die geen altruïsme bezit ook geen mens, maar een dugpa. Dat zijn dugpa's: volkomen egoïstische mensen gespeend van enige zorg voor anderen. Zij gebruiken ande- ren, overheersen anderen en buiten anderen genadeloos en gewetenloos uit. Zij nemen van anderen wat ze maar willen, inclusief het leven:

'Een gewetenloos, maar bedreven adept van de Zwarte Broederschap ('Broeders van de schaduw' en dugpa's noemen wij hen) heeft met veel minder moeilijkheden te kampen. Want omdat zijn daden niet door wetten van geeste- lijke aard worden belemmerd, zal zo'n dugpa-'tovenaar' zonder enig ceremon- nieel ieder denkvermogen in zijn macht kunnen krijgen en geheel aan zijn boze krachten onderwerpen.' (*De Sleutel tot de Theosofie*, hfdst. XIV)

'Is het niet zonneklaar dat ... de god- delijke wet van vergelding, die wij kar- ma noemen, met honderdvoudige ge- strengheid iemand zal bezoeken die redelijke, denkende mensen berooft van hun vrije wil en logisch redeneer- vermogen? Vanuit het occulte stand- punt is de beschuldiging er eenvoudig een van zwarte magie, van beheksing. Alleen een dugpa, die wordt aange- gaapt door "Avitchi" [hel, vernietiging] aan het einde van zijn levenscyclus, zou zoiets riskeren. (*CW* 11:56).

Maar wat gebeurt er met zo'n 'verlo- ren ziel' terwijl die nog in een fysiek lichaam leeft? Welnu, elke persoonlijk- heid met een concentratie en vastbera- denheid in het kwaad die sterk genoeg is om een dugpa te worden zal ook vastbesloten zijn om niet alleen maar te verdwijnen in de psychische atmo- sfeer. Ten eerste zal hij proberen zijn fysiek lichaam zo lang mogelijk goed te houden; hij zal streven naar lichame- lijke onsterfelijkheid. Daar dat echter onmogelijk is, zal hij vervolgens zijn concentratie en vastbeslotenheid inzet- ten om niet alleen maar restmateriaal te worden aan de andere kant, maar zo lang mogelijk door te gaan om zichzelf bijeen te houden als persoonlijk be- wustzijn zonder lichaam. Mevrouw Blavatsky verwijst naar zulke onbeli- chaamde dugpa's:

‘...de broeders van de schaduw, zonder fysieke lichamen behoudens in zeldzame gevallen, euvele zielen die lang leven in dat rijk en die naar hun aard werken voor geen enkel ander doel dan kwaad tot dat zij uiteindelijk vernietigd worden – dat zijn de verloren zielen van Kama Loka [de begeertewereld na de dood]... Deze zwarte entiteiten zijn de dugpa’s, de zwarte tovenaars.’ (CW 9:400-Q)

Het is onaangenaam om na te denken over echte dugpa’s en nog onaangener om ze te ontmoeten. Maar echte dugpa’s zijn ook buitengewoon zeldzaam. Eén literaire dugpa is echter vertrouwd voor alle bewonderaars van de Harry Potterboeken, namelijk Voldemort. Hier volgen een aantal dugpa-eigenschappen van Voldemort:

Voldemort is niet in staat tot liefhebben. Liefde is zorgzaamheid voor het welzijn van een ander wezen. Volgens een voorspelling zal degene die Voldemort zal overwinnen ‘macht bezitten die de duistere heer niet kent’. Die macht is de macht van de liefde die Harry’s wezen doordringt vanwege zijn moeders liefhebbende opofferingsgezindheid, maar is een macht die Voldemort volledig ontbeert.

Hij domineert iedereen die hij kan, zelfs zijn eigen slaafse volgelingen, de Dooddoeners. Hij doodt zonder scrupules. Hij is de belichaming van egoïsme, wreedheid en misleiding. Hij beheerst het denken van anderen en onderwerpt hen aan zijn macht.

Hij is doodsbang voor zijn eigen dood; vanaf het eerste boek is hij al op zoek naar manieren om zijn leven te behouden. Zelfs zijn naam, *Voldemort*, betekent in het Frans ‘vlucht’ (*vol*) ‘uit’ (*de*) ‘de dood’ (*mort*). Als dugpa weet hij dat hij, als hij eenmaal sterft, geen toekomst heeft; er is geen goedheid in zijn eigen persoonlijkheid die overge-

houden kan worden. Wat hem te wachten staat is niet zijn, uitsterving, *avit-chi*.

Hij heeft het grote kwaad begaan van het verdelen van zijn eigen ziel in zeven delen, waarbij hij zes van die delen geplaatst heeft in voorwerpen of wezens buiten zijn lichaam, ‘horcruxen’ genaamd. Om een horcrux te scheppen moet Voldemort eerst iemand anders doden. Zijn motief bij het scheppen van de horcruxen is zijn eigen sterven te voorkomen. Zolang één deel van zijn ziel leeft, overleeft hij. Door de delen van zijn ziel te verdelen en te verstoppen probeert hij de dood te vermijden. Maar zo’n verdeling en scheiding van iemands ziel is het tegenovergestelde van de spirituele vooruitgang waartoe wij geroepen zijn, namelijk die van het integreren van onze natuur en het helen van onszelf, het doel van alle yogaprocessen (d.w.z. het ‘verbinden, onder het juk brengen’ van onszelf). Voldemort heeft zijn ziel vermoord, zoals *De Stem van de Stilte* het formuleert, door deze te verdelen. Ofschoon de term ‘dugpa’ niet voorkomt in de Harry Potterboeken, is Voldemort een dugpa. Zijn gedrag, zijn karakter, zijn natuur is die van de klassieke dugpa, een broeder van de schaduw, de moordenaar van zijn ziel, een zwarte magiër, een euvele tovenaar, een verloren ziel.

Als Voldemort een dugpa is, wat is Harry dan? Wat zijn Harry’s karaktereigenschappen die hem anders maken dan Voldemort? Dit zijn er een paar:

Harry is doordrenkt met de liefde van zijn moeder. Die redde zijn leven toen Voldemort trachtte Harry als baby te doden met de Avada Kedavra of dodelijke verwensing. Die beschermde hem toen hij aangevallen werd door

professor Krinkel die bezeten was door Voldemort. Perkamentus zegt tegen Harry:

'Jouw moeder stierf om jou te redden. Als er één ding is wat Voldemort niet kan begrijpen is het liefde. Hij beseft niet dat liefde die zo machtig is als die van jouw moeder zijn eigen merkteken achterlaat. Geen litteken, geen zichtbaar teken ... om zo diep bemind te zijn, ook al is degene die ons beminde er niet meer, zal ons voor altijd enige bescherming bieden ... Voldemort kon jou om die reden niet raken. Het was vreselijk om iemand aan te raken die gekenmerkt werd door iets wat zo goed was.' (De Steen der Wijzen, hoofdstuk 17)

In plaats van anderen te domineren, is Harry toegewijd om hen te helpen. Hij riskeert herhaaldelijk zijn eigen veiligheid en zelfs zijn leven om anderen te beschermen. In het eerste boek trotseert hij de driekoppige hond om af te dalen in de onderwereld van Zwijnstein om de steen der wijzen te redden, niet voor zijn eigen gebruik maar om te voorkomen dat hij in verkeerde handen valt. In het tweede boek daalt hij opnieuw af in de ondergrondse gewelven om een moordzuchtige basilisk te bestrijden om het leven van Ginny Weasley te redden. In het derde boek neemt hij grote risico's om te voorkomen dat Sirius Black gevangen genomen en teruggestuurd wordt naar de gevangenis van Azkaban. In het vierde boek is hij ruimhartig van plan de toernooiprijs te delen met een andere mededinger. In het vijfde boek gaat hij roekeloos het Ministerie van Magie binnen om te proberen Sirius te redden. En in het zesde boek vergezelt hij Perkamentus op een beangstigende missie op zoek naar een van Voldemorts horcruxen. Harry handelt niet

uit persoonlijke motieven maar uit wat hij begrijpt als een groter goed.

Harry is toegewijd om anderen te helpen. Hij riskeert herhaaldelijk zijn eigen veiligheid en zelfs zijn leven om anderen te beschermen.

Harry ziet herhaaldelijk dapper de dood onder ogen, zowel de bedreiging van zijn eigen dood als het feit van de dood van anderen die hem lief zijn: zijn ouders, die hij nooit gekend heeft, zijn peetvader Sirius Black en zijn beschermer en mentor Albus Perkamentus. Van Perkamentus verneemt hij dat 'voor het goedgeorganiseerde denkvermogen de dood slechts het volgende grootse avontuur is' (Steen der Wijzen, hoofdstuk 17). Wanneer hij hoort dat er een voorspelling is dat hij Voldemort moet confronteren in een strijd op leven en dood, is Harry, in tegenstelling tot Voldemort, niet uit het veld geslagen bij het vooruitzicht van zijn eigen sterfelijkheid. Perkamentus verklaart: *'Begrijp je, de voorspelling betekent niet dat je iets moet doen! Maar de voorspelling zorgde ervoor dat de heer Voldemort jou aanmerkte als zijn gelijke... Met andere woorden, je bent vrij om je eigen weg te gaan, helemaal vrij om de voorspelling de rug toe te keren! Maar Voldemort hecht nog steeds aan de voorspelling. Hij zal achter je aan blijven zitten... daardoor wordt eigenlijk verzekerd, dat...'* 'Dat een van ons uiteindelijk de ander zal doden', zei Harry. 'Ja.' Maar eindelijk begreep hij wat Perkamentus hem had proberen te vertellen. Het was... het verschil tussen de arena in gesleept te worden om een doodstrijd aan te gaan en de arena in lopen met je hoofd omhoog... dat was

een hemelsbreed verschil.’ (De Halfbloed Prins, hoofdstuk 23).

In plaats van zijn eigen ziel of leven in stukken op te delen, streeft Harry naar heelheid. Door al zijn avonturen en gevaren heen is hij op zoek naar één ding: zelfontdekking. Hij begint als krullenjongen, een in de steek gelaten wees zonder hoop, maar ontdekt dat hij eigenlijk een tovenaars is en de afstammeling van grote tovenaars, met tovenaars als beschermheren. Hij begint met een schijnbaar doelloos leven en ontdekt dat hij een missie heeft, die hem voorspeld is, om de wereld te redden van afgrijselijk kwaad. Hij begint in een isolement en ontdekt dat hij verbonden is met vele anderen door onderlinge verbindingen in een onsterfelijk verbond, gekenmerkt door de Orde van de Feniks. Harry’s verhaal is een zoektocht naar heelheid, en heelheid is heiligheid.

Alle ware mensen, wij allemaal, zijn deels Harry Potter en deels heer Voldemort. Wij zijn gemengde wezens. Succesvol leven is leren hoe wij met dit mengsel omgaan.

Wat voor soort wezen is hij die door liefde gemotiveerd wordt om anderen te dienen, die weet dat het leven groter is dan de dood, en dat het eind van het leven is het ontdekken van heelheid in zichzelf en met alle andere wezens? Zo’n wezen heet een bodhisattva, een term die betekent ‘iemand wiens essentie (*sattva*) is wijsheid (*bodhi*)’. Een bodhisattva is het tegenovergestelde van een dugpa. Harry Potter is een bodhisattva. Dat betekent niet dat Harry volmaakt is. Integendeel. Harry maakt fouten. Harry gedraagt zich

soms dwaas en irrationeel. Harry is soms chagrijnig of boos. Harry is een mens met tekortkomingen.

Iemand zijn met tekortkomingen is niet inconsistent met een bodhisattva zijn. Bodhisattva’s zijn nog geen volmaakte boeddha’s. Maar zij hebben leren begrijpen waar het leven eigenlijk om gaat en zij zijn vastbesloten om te leven volgens dit begrijpen. Zij hebben zich gerealiseerd dat leven een zaak is van liefhebben en dienstverlening, dat de dood niet gevreesd moet worden of ten koste van alles vermeden moet worden, en dat eenheid en heelheid de basis zijn van alle realiteit en dat de realisatie van fundamentele heelheid het doel van alle bestaan is. Soms falen bodhisattva’s in het realiseren van hun ideaal. Maar van niemand wordt verwacht dat hij altijd slaagt. Van degenen op het bodhisattva-pad wordt alleen verwacht dat ze **PROBEREN**. Harry probeert het.

De relatie tussen Harry en Voldemort, de bodhisattva en de dugpa, de substantie en de schaduw, is het centrale mysterie van de hele Harry Potteryclus. Alle ware mensen, wij allemaal, zijn deels Harry Potter en deels heer Voldemort. Wij zijn gemengde wezens. Succesvol leven is leren hoe wij met dit mengsel omgaan. Het is het ontdekken van de steen der wijzen die het sterfelijke lood van het dugpaschap zal transformeren in het onsterfelijke goud van het bodhisattvaschap.

De voorspelling zegt: ‘en elk van beiden moet sterven door de hand van de ander want geen van beiden kan leven terwijl de ander overleeft’ (*Orde van de Feniks* hoofdstuk 37) Dat is in feite hetzelfde als de woorden van *De Stem van de Stilte*:

56. Het Zelf van de stof en het ZELF van de Geest kunnen nooit samengaan.

Eén van de twee moet verdwijnen; er is geen plaats voor beide.

Voldemort is het zelf van de stof, en Harry is het ZELF van de Geest. De Harry Potterboeken zijn een gelijkenis van de queeste waarbij ieder mens betrokken is. Zij zijn een metafoor voor de spirituele reis. Ze zijn wel fantasie, maar fantasie over de realiteit die binnenin ieder van ons aan de gang is wanneer wij het pad betreden dat leidt tot volle menselijke status.

De bijnamen van de twee hoofdfiguren in dit moderne mysteriedrama, ‘de-jongen-die-leefde’ en ‘hij-die-niet-genoemd-mag-worden’ doen denken aan de essentiële aard van de twee rollen. Harry, de-jongen-die-leefde is iemand die uitdagingen heeft overleefd en die tracht volledig te leven, keuzes te maken, de arena te betreden met zijn hoofd omhoog. Hoe oud hij misschien ook wordt, Harry zal altijd een jongen blijven, een jongeman in zijn openstaan voor nieuwe mogelijkheden, zoals de Chinese wijsgeer Lao-Tze (een naam die betekent ‘de oude jongen’) of de Indic Sanat Kumara (een naam die betekent ‘de eeuwige jongeman’).

Voldemort, hij-die-niet-genoemd-mag-worden, is de ontkenning, de schaduw, degene zonder substantie, heelheid, heiligheid of zelfs maar een behoorlijke naam. Het kwaad is geen positieve realiteit; de veronderstelling dat dit wel zo is, is een Manichaeïsche

vergissing. Het kwaad is ontbering, iets naamloos, iets dat ontbreekt, misplaatst is, een verkeerde opvatting. Het is helemaal negatief. Voldemort ziet de dood noch het leven onder ogen; hij probeert tevergeefs voor beide weg te rennen.

De Harry Potterboeken laten ons zien hoe we een bodhisattva moeten zijn, niet een dugpa - hoe we niet Voldemort moeten zijn, maar Harry Potter.

De bodhisattva, wiens essentie wijsheid is, is iemand die liefhebbend is, altruïstisch, vertrouwenwekkend en heel. De dugpa is iemand die zelfzuchtig is, een uitbuiters, angstig en gefragmenteerd. De Harry Potterboeken laten ons zien hoe we een bodhisattva moeten zijn, niet een dugpa – hoe we niet Voldemort moeten zijn, maar Harry Potter.

Noot:

Dit artikel werd geschreven vóór de publicatie van het zevende Harry Potterboek. Als enige bewering in dit artikel door dat laatste boek weerlegd wordt, dient de lezer dit toe te schrijven aan het feit dat de auteur van het artikel Sybilla Zwamdrift in één van haar minder helderziende staten aan het ‘channelen’ was.

Uit: *The Quest*, juli-augustus 2007
Vertaling: A.M.I.